

ты опрѣдѣлены рѣцѣ на работа, трѣба да ся извади отъ мыслѣта, която прѣдставлява, най-паче въ първото отъ тѣя две мѣста, търговіята какъ поставена въ невъзможность да ся развива отъ различныты спѣнки съ които спахыалиското управление и сѣщето общинско управление я тваряха за една хазяява полза. Вътрѣшната търговія бѣше благополучна у народити, които не обрыщаха вънкашнѣ търговія, спорядѣ развитіето на другыты имѣ майсторіи.

Италянскыты градове, слѣдъ като разработиха търговіятѣ съ Франца, къмъ западъ, съ грѣцкыты области отъ Адриатическо море, къмъ истокъ, достигнаха да отворять търговіятѣ на Истокъ прѣзъ Египетъ и Сирія. Амалфы, разложенъ край заливъ Салерно, отъ който днесъ стоятъ само развалыты, распрострѣ, прѣвъ, промѣняваніята до Цареградъ, измысли пусолѣтѣ, и постави основыты на морскый кодексъ, когото състави, по-късно, Венеція, кога, пятьдесятъ години слѣдъ розставаніето на грѣцкаката имперія, за прилика на силата си, тя направи едно събрание отъ тѣя навикновенія, които разгласи, въ черкова Св. Софія, съ титла *морскый Конзултъ*. Около сѣщето врѣмя, Венеція испросваше отъ Великого Карла еднѣ привилегыи за търговіята въ Италянскыты си Царства; насилваше скоро также и отдѣленіето въ което само дръжцити на Западна Имперія ся затичяха да ся държатъ; и, безъ да ся гледа на изговореното духовно въспирание отъ Черковата, противо които и да има сношеніе съ невѣрнити Саразини, тя правяше, съ Египетъ и Сирія, еднѣ противозаконнѣ търговія, что приличяше да ѣ въспрѣ страха да не изгуби недаваніята и монополыты, оставени на търговцити ѣ отъ християнскыты самодръжци въ Цареградъ; примѣръ, който другыты градове на Италия трѣбаше да послѣдвать, четьре вѣка по-късно, съ една стоворность, която щяше остави на Черковата само срѣдството да си затвори очиты. Генуа и Пиза, почто станаха независими, речи прѣзъ истото врѣмя, не закжснѣха да ся надпрѣварять съ Венеція на грѣцкото търговище; да примать за тѣхъ си добывкыты, които кръстоносцити трѣбаше да надокаратъ за прѣдаденити народи на търгуваніето, и да ся намѣстять по главныты страны на царство Іерусалимъ и Сирія. Около XV^а вѣкъ, Флоренція ваща, въ торговскый вѣрвежъ, мѣстото, което Пиза трѣбаше да ивгуби спорядѣ завистѣ-та на противницата си Генуа, и льщи съ двойна свѣтлина отъ търговія и майсторія.

Ржкодѣлната работа не бѣше ся развила само въ Флоренція, която, още отъ XIII^а вѣкъ, правяше коприняны и вѣлняны платове съ твърдѣ прочюто имя, па имаше двадесать и еднѣ майсторскѣ дружинѣ, между които е забѣлжжителна оназь на промѣнителети; Венеція имаше сѣще тѣй многочетны фабрики, на които тя закрыляше работѣтѣ съ привилегыи и въспирания: нейныты вѣлняны нѣчта, нейнити коприняны платове, нейныты оржжія всякаквъ видѣ; нейното златарство, нейното часовникарство,